

[Ministeren for skatter og afgifter]

de mindre olieleverandører kunne levere afgiftsfri olie, eller at virksomheder, der køber beskattet olie, kan få afgiften godtgjort med det samme.

At fritage olieselskaberne for at fakturere afgiften til de momsregistrerede virksomheder kompliceres imidlertid især af, at ikke al olie, der leveres til de momsregistrerede virksomheder, må leveres afgiftsfrit. Lad mig bare nævne som eksempel hele landbrugssektoren, hvor der mindst er 100.000 virksomheder, som alle er momsregistrerede, men hvor en stor del af den leverede olie bruges til opvarmning af stuehuse. Tilsvarende gælder det for mange andre momsregistrerede virksomheder end landbrugsvirksomhederne, at de kun skal have afløftning for den del af afgiften af den indkøbte olie, som forbruges til erhvervsformål, men ikke for afgiften af den samtidig indkøbte olie til privat anvendelse, f. eks. til opvarmning af private boliger.

Jeg er derfor overbevist om, at den godtgørelsesordning, vi har i dag, er den mest enkle løsning, når det gælder om at friholde de momsregistrerede virksomheder for olieafgift. Der er for mig heller ingen tvivl om, at den er mindst administrationskrævende både for virksomhederne og for toldvæsenet.

Lad mig til slut gøre et par bemærkninger om den rent konkrete sag, som har givet anledning til, at hr. Ib Christensen har rejst spørgsmålet. Den vognmand, der er tale om her, bruger over 2 mill. l dieselolie om året, og det er nok til at drive en forretning med omkring 40 store lastvogne med en omkostning til dieselolie på ca. 1,75 mill. kr. årligt. Dette skal så sammenlignes med den renteutgift, der nævnes, på 6.000–8.000 kr., men det skal også sammenlignes med den olieafgift på over 140.000 kr. årligt, han slipper for at betale via godtgørelsesystemet – og så har vi vistnok sat tingene lidt bedre i relief.

Ib Christensen (DR):

Jeg takker ministeren for svaret, som ikke overrasker mig, og som jeg tager til efterretning. Det bekræfter blot, at hver gang man laver den slags godtgørelsesordninger, hver gang man laver nogle ordninger, hvor man gerne vil friholde erhvervslivet, så løber man alligevel risikoen for at pålægge erhvervslivet ekstra byrder, og det er altså også faktisk sket her, så kan vi have forskellig vurdering

af, hvor stor byrden er. Det er blot en konstatering af, at det altså ikke helt har været muligt at fritage erhvervslivet for en belastning i forbindelse med denne olieafgift.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

For nu igen at fastholde proportionerne, så lad os fastslå, at den godtgørelsesordning, som er etableret ifølge dette lovforslag, er til overmåde stor fordel for erhvervsvirksomhederne, sammenlignet med den situation, at vi ikke havde gennemført godtgørelsesordningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

5) Til indenrigsministeren af:**Ernst Schmidt (FP):**

»Vil ministeren tage initiativ til at pålægge de implicerede myndigheder ikke at foretage medicinforsøg på patienter uden disses vidende?«

(Spm. nr. 47).

Skriftlig begrundelse.

I samtlige danske dagblade omtales den 12. oktober 1977 et tilfælde fra Finseninstitutet i København, hvor en patient skulle behandles for en hudlidelse. Foruden huden mistede vedkommende også hår og negle som følge af brugen af et nyt præparat, der endnu var på forsøgsstadiet. Patienten har oplyst, at han ikke på forhånd fik besked om, at han deltog i et forsøg.

Når man foretager et medicinsk forsøg på mennesker, må det være helt klart, at de pågældende må være underrettede om, at de deltager i et sådant forsøg. Patienterne skal have mulighed for at afslå, dersom de ikke ønsker at være med.

Overlæge Flemming Reymann fra Finseninstitutet har over for dagbladet Information oplyst, at den pågældende i hvert fald ved at se på pilleglasset måtte kunne regne ud, hvad der foregik.

Patienter er ikke medicinsk uddannede. Det er derfor helt uacceptabelt at tro, at patienterne ved noget som helst om, hvilke forsøg de er aktive deltagere i, når de ikke på forhånd har fået nogen besked.